

MILAN KALIŠ
ROZDRÁSANÉ DUŠE

MARENČIN PT

MILAN KALIŠ
ROZDRÁSANÉ DUŠE

MARENČIN PT

© Milan Kališ, 2015

© Marenčin PT, spol. s r. o.

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Jazyková úprava Martina Ivanová

Illustrations © Michel D'Anastasio

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

517. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-542-1

RÓBERT

Róbert prišiel do Bratislavy zo vzťahu, v ktorom sa naučil, čo znamená dobrý sex.

Bol však mladý, mal iba devätnásť rokov, myslel si, že ju miluje, myslel si príliš veľa vecí, ktoré by mu silnejší muži zmietli zo stola.

Jeho svet bol ešte plný predstáv, ktoré nemuseli byť atakované.

Bol z chudobných slovenských pomerov, robotnícka trieda. Z oblasti Slovenska, presnejšie zo Spiša, kde je nezamestnanosť neustále vysoká.

Otec bol alkoholik, ktorého životný zmysel v podstate nejstvoval.

Jeho matka ho milovala, ale jej charakter bol ohnutý.

Na štúdiá mu nedokázali dať žiadne peniaze.

Róbert prvé vysokoškolské štúdiá skúšal na vysokej vojenskej škole. A len ten, kto sa pokúšal o prijatie na takú školu, vie, čo také prijatie obnáša.

Prijali ho a on sa snažil prijať novú rolu od ľudí, ktorých videl okolo seba. Prvý veľký útek pred rodinnými zákopmi a hneď vojenská správa mladého človeka. Čo viac môže mladý muž vykonať, ak jeho otec podľahol alkoholu a jeho matka je všetkým, čo často nechcete vidieť – v ženách.

Vydržal iba tri mesiace.

Jeho prirodzená inteligencia bola vystavená príliš veľkému tlaku. Odišiel sám.

Musel vymyslieť lepšiu taktiku!

A otec ho zatiaľ ponížoval, asi sa mu lepšie pilo. A matka mu pripravovala jedlo, keď sa otec „nepozeral“...

Na svete je veľa talentu, ktorý nemá vyjadrenie, a Róbert o tom ešte celkom nevedel, keď ho prijali na právo, keďže splnil podmienky – a pripravil sa zodpovedne.

Prijali ho posledný rok, keď sa nebrali do úvahy výsledky zo strednej školy ako primárne hľadisko prijatia.

Odvtedy už je právo na Slovensku „príliš rozdané podľa pravidiel akejsi elity v šablónovitej štruktúre myslenia“. (Nie že by dovedy nebolo, avšak jestvovali výnimky. Zohľadnime však i možnosť: ak preukázate, že ste dobrí, a dokázate vydržať... v nastavenom, máte šancu).

Naivite sa v spoločnosti medze nekladú, a čím dlhšie ste naivní, tým dlhšie vás nebude bolieť hlava.

Róbert bol taký šťastný z prijatia. Po dlhom čase mu neprekážalo vyčínanie jeho otca, neustále ponížovanie – útoky na jeho sebadôveru. Cítil sa byť nad ním a nemal potrebu zmeniť stav, ktorý videl doma! Mal pocit, že vyhral boj bez toho, aby naznačil otcovi úder. Zrazu mal podperu!

Róbert *vlastnil* niekoľko priateľov, s ktorými chodil von vo svojom rodnom meste. Ich dialógy a to, čím prechádzali... zostáva stáročia rovnaké, ak si odmyslíme používanie nových technológií a infovek.

Väčšina dialógov sa rozvíjala okolo dievčat, alkoholu, zážitkov, spojených s alkoholom – a marihuanou (to nezostáva stáročia rovnaké, ale vždy sa niečo nájde).

Mladé telá, mladé zážitky, málo skutočnej beletrie, málo reality, ktorá môže naozaj zmeniť životy dospelých.

I Róbertov otec alkoholik pracoval v miestnom družstve a s prízmúrením očí „tvoril hodnoty“.

I Róbertova matka, úradníčka na miestnom úrade, platila elek-

trinu a plyn v dome, kupovala potraviny – a varila, upratovala, obhospodarovala ich životný priestor. (Čím bol jej charakter teda ohnutý? Tým, že prijala svoju úlohu ako kameň, ktorý zatažoval jej dýchaciu sústavu chronickým kašľom, úlohu, v ktorej nebola nikoho spasiteľom, lebo všetci prijali jej obeť tak samozrejme... jednoducho prijala pozíciu – bez lásky, okrem lásky k Róbertovi, **pozíciu**, ktorú od nej vyžadoval alkoholik, a už o tom ani nevedela, už v tom iba žila.)

Aj Róbert videl len to, čo chcel vo svojom veku vidieť. Zľahčoval si svet, ako to len išlo – a ako mu to bolo dovolené. Šťastí tým vytláčal zo seba „vojenský svet“, ktorý uvidel na tri mesiace zvnútra...

Róbertovi stačilo prijatie na právo! A ďalej na sebe „zatiaľ“ nepracoval, nevidel nikoho, kto by mu mohol byť vzorom v spoločnosti, ktorá má pravidlá úspechu a neúspechu.

Evu poznal ešte zo strednej školy.

Spoznali, že svet sa v partnerstve vyvíja vždy inak, ako by ste chceli.

Bola to slobodná láska, ktorá nebola pod tlakom prežitia (ako takého).

Ona si myslela, že Róbert vo vzťahu vydrží dlhšie pri odchode do Bratislavy. Nakoniec na vojenskej škole vydržal... Páčili sa jej aj iní muži, ale ešte verila svojmu charakteru, hoci sa opitá bozkávala už s kdekým (hovoríme o sociálnej skupine, s ktorou sa obaja stretávali).

Niet rozhrzenia, obaja nikdy nezabudnú, ale život ide ďalej, keď Róbert po druhý raz vystúpil na hlavnej stanici v Bratislave (po prvý raz prišiel na prijímacie skúšky), pozrel sa do nebies a uvidel zamračenú oblohu. „Bude pršať,“ povedal si, ale v ten deň nepršalo.

Všade, kam prišiel, našiel rady mladých ľudí. Znášal ich dobre, pretože sa cítil ich súčasťou. Občas pomyslel na Evu a občas „sa zamyslel“ nad ženami, ktoré videl.

Pretože cítil mladícku slobodu, ktorá sa podčiarkla tým, že

si dal úvodné bratislavské pivo, mohol si povedať: „Možno budem žiť život, aký na chvíľu chcem.“

Polrok ušiel a Róbert sa zopárkrát cez víkend miloval s Evou, ale charakter Bratislavy útočil na jeho mladú dušu.

Kolektívy sa na práve formujú ako vo všetkých iných skupinách. Avšak Róbert sa dostal do kolektívu, ktorý obľuboval alkohol, bezvýznamné reči – a „strúhanie“ formy, ktorá sa nemá ako porovnať s realitou, okrem zopár právnických skúšok.

Róbert však potreboval peniaze! Bol ako my všetci.

Je ľahké súdiť jeho charakter slovami, ktoré nič neznamenajú.

Je ľahké súdiť človeka len podľa vymedzených „bodov“, ktoré si odsúhlasíme.

Róberta sa – hneď v prvý týždeň na jednej „nepodstatnej“ internátnej párty – spýtal piatak, ktorý mal problémy ukončiť právnickú školu (štátnice a prenesená skúška zo štvrtého ročníka):

– Nechcel by si si privyrobiť?

– O čo by išlo?

– Predávanie marihuany. To nie je droga. Veď sa poznáme... Všetci to tu ticho rešpektujú... – a „právník“ žmurkol pravým okom tak automaticky.

– V tomto svete je dôležité mať peniaze. Čím rýchlejšie to pochopíš, tým lepšie, – povedal „právník“. A jeho slová sa mohli oprieť o zánovné BMW, ktoré stálo pod oknami internátu, o príťažlivú ženu, ktorá ho objímala, a o jej úsmev.

Je také ľahké veriť úspechu, ak „úspech prichádza k vám“.

Áno, Róbert začal predávať marihuanu s pocitom, že koná v prospech kolektívu i seba samého.

Vynechajme otázku marihuany, povedzme si o cene za jednu „dávku“ (1g) – vtedy tristo korún (desať eur).

Róbert mal za prvý týždeň predaja u seba šesť tisíc korún (dvesto eur), z ktorých mu patrilo desať percent. Každého zákazníka ponúkol na svojej izbe, čo mu po týždni začalo prekážať.

Dvaja zo štyroch spolubývajúcich boli užívatelia, ktorým videné neprekážalo.

Jeden zo zostávajúcich sa spýtal:

– Vieš, čo robíš? Celý život môže byť len o tom, koho stretneš... a s kým sa zamotáš. Na túto školu si sa dostal len vďaka sebe samému...

Avšak Róbert veril viac jednoduchšej potrebe *mať peniaze*. A každé konanie, ktoré prichádzalo, súviselo – viac či menej – s predajom marihuany.

Je ťažké stretnúť „správneho človeka“ pri predaji drog, keď každá droga rozleptáva charakter.

Ako stretnúť toho správneho človeka, Róbert – ak si interným priekupníkom?

„Prichádzajú ženy – a menia osud muža!“

Ženu, ktorá ho zmietla... stretol ju na ďalšej „nepodstatnej akcii“.

Ponúkal ľudí marihuanou a ľudia, tí, ktorí „nechceli protestovať, len túžili po odreagovaní“ – radi prijali.

Volala sa Mária.

Mária bola najšikovnejšia žena v ročníku v odbore, ktorý si vybrala a statočne „obhajovala“.

Študovala biológiu a vždy vedela len to, čo mala vedieť.

Ako každá žena – poznala mužský rozmer „iba natolko“, aby mohla prežiť vedľa muža.

Márii sa Róbert páčil, vždy ju priťahovali stratení muži, pokiaľ ešte nechcela riešiť svoju sociálnu situáciu a postavenie vo svete.

Ich vzťah začal ako polovica vzťahov na planéte Zem: súložou.

Ona sa ho potom spýtala:

– Nechceš so mnou chodiť? – a zasmiala sa.

Róbert nezabudol na Evu, ale Maja Evu nielen presúložila. Róbert dodával Márii marihuanu a myslel si, že jej tým preukazuje službu z lásky, keďže jej „dáva zahúliť zdarma“.

Máriu chcelo, samozrejme, veľa mužov. A veľa mužov závidelo Róbertovi, hoci platí: každý má len taký svet, aký si urobí, pokiaľ môže.

Róbert sa však zásluhou alkoholu, marihuany a ženy nedokázal zodpovedne učiť. Nemohol sa sústrediť.

Žil „čoraz viac“ iba vďaka peniazom z predaja.

Stal sa známou firmou vo veľmi malom rybníku, ktorý je však kontrolovaný „len tak, ako musí byť, keďže ide o vysokoškolské prostredie“.

Keď telefonoval, v telefóne sa mu ozývala *ozvena*. Len malé echo, ktoré chce byť počutým echom.

Jediné, čo ho mohlo liečiť, bol sex s Majou. Nič viac nemal, o nič viac sa nemohol oprieť.

V ich vzťahu sa čoraz viac váhy „pravdy a správy života“ prehupovali na stranu Maje.

Maja v Róbertovi videla čoraz menší potenciál – v prežití.

Keď s vami žena začne spať len z ľútosti, vždy sa blíži koniec, hoci väčšina žien vie, že čím viac je muž „dole“, tým viac je verný... Tu však píšeme ešte o príliš mladých ľuďoch.

A Róbert ju miloval čoraz viac a Róbert sa rozhodol pre čin zúfaleho muža, ktorý uveril v cit, ktorý vlastní a ktorým je.

Jedného dňa zobral peniaze za mesačný predaj a nehladiac na následky z toho plynúce, prenajal na tri mesiace garsónku v Bratislave, pretože „*toto je predsa z mojej strany ten najväčší dôkaz, ktorý môžem dať, že chcem to najskutočnejšie, čo medzi ženou a mužom jestvuje!*“

Avšak... keď Maja vstúpila do bytu, necítila šťastie, len bolesť, vlastnila iba svoj život a stále vlastnila svoj charakter, zrazu povedala:

– Toto nie je dobrý byt. Mne sa nepáči.

A bola sama sebou v tej vete!

Ktohovie, prečo si po jej vete spomenul na Evu a na to, ako jej povedal, že v Bratislave „má dievča a chce koniec“.

– Ako myslíš... ale vzťahy vo veľkomeste vedia zabiť človeka, Robo, – povedala mu Eva a potom takmer spáchala samovraždu, o čom sa Róbert mal dozvedieť až... v exile *pred Bratislavou*...

Róbert sa po Majiných slovách snažil zmeniť jej názor *bez citového vydierania, hoci s hraničným oddaním* (!), objal ju, pomiloval

ju, myslel si, že jej dáva všetko, čo jej môže dať – a žart bol v tom, že jej naozaj dával maximum toho, čo jej práve mohol dať.

Maja sa po noci plnej sexu, v ktorom Róbert našiel lásku, v ktorom Maja našla svoju osobnú spoveď, zbalila z bytu – a povedala:

– Takto nie. Skús, prosím ťa, dokončiť prvý ročník v škole. Chcem vidieť, že si silný.

A Róbert zostal v byte celkom sám, v prázdnote, s bolesťou, ktorá stratila meno. „Všetko“ prestalo jestvovať – jeho stav si z úcty k nemu neopíšeme – a on musel zrušiť čerstvú zmluvu, pričom majiteľ bytu mu vyplatil späť len zmluvou vymedzenú čiastku.

„A Čína v ten deň práve uzavrela zmluvu s nemenovaným africkým štátom o dodávkach ropy za asi miliardu dolárov. Tento obchod nevedel o Róbertovi, Róbert nevedel o tomto obchode... Len sa to stalo.“

Prišiel deň, keď mal odovzdať vyššie postavenému v *súkole-sí* predaja marihuany („nikdy nepodceňujte biznis s ľahkými drogami“) čiastku za predaj v danom mesiaci. A on sa naozaj pokúsil:

– Prenajal som si byt, chcel som zachrániť svoj vzťah, dokázať žene, ktorá je... ona... chápeš... ona... Vrátim. Prosím, daj mi mesiac.

Mladý muž, stojaci v jeho internátnej izbe (ostatní chlapci boli na pive, prípadne s priateľkami, alebo sa učili, čo sa museli učiť...), povedal pokojným hlasom:

– Máš dva dni. Čo to na mňa skúšaš?! Ak nevieš... akú hráš hru... je to len tvoja chyba, Róbert.

Mária sa zavrela na svojej izbe, dva týždne cítila bolesť v miestach, kde sídli pečeň, hoci pečeň nebolí. Telo jej práve vystavovalo účet za príliš bujarý život.

Keď myslela na Róberta, nemohla piť alkohol! A raz za deň si – vždy na večer – „zahúlila“ na upokojenie.

Aká je pravda – chcela mu dať šancu, ak by o ňu zabojoval?
Ak by sa vrátil na internát – a začal sa učiť?

Nie.

Bola to ona, kto mu nakoniec požičal peniaze, aby mohol „vyplatiť“ právo žiť na internáte v kruhu, do ktorého sa uzavrel.

Požičiavala mu so zmiešanými pocitmi, ale vďaka ženskému cíteniu vedela v okamihu, keď mu vkladala peniaze do rúk:

Je koniec.

Mala pocit, o ktorom nikdy nikomu nepovedala (a nepovie):

„Tieto peniaze mu dávam za všetko, čo si odo mňa mohol zobrať, za všetky milovania, po ktorých boli pre mňa dni krajšie.“

Keď odchádzal s jej peniazmi, chcela v ňom radšej vidieť chlapca, „ktorý mal zostať na vojenskej škole a byť navždy zabezpečený spôsobom, ktorý by ma možno nikdy nepriťahoval...“ – ale ona to chcela práve tak, pretože vedela, že ho má rada, ale že už s ním nemôže byť... – lepšie sa jej zatvárali dvere!

„Príliš veľa pocitov a myšlienok, ktoré nezmenia svet (ani jedného človeka), pozná každý svetový internát!“

A Róbert mal v sebe naozaj veľa pocitov a myšlienok...

Keď vás opustí niekto, koho milujete, a vy predávate drogy, čo urobíte?

Róbert sa pokúšal učiť, lenže nedokázal prekonať stenu, za ktorou sídli poznanie. Démoni nesprávneho nepokoja (nepokoj môže byť aj pozitívny, keď vás k niečomu dobrému privedie) osídlili jeho človeka – a on si vybral alkohol a marihuanu.

Celosvetové miliardy prúdili z účtu na účet (najmä) medzi tromi percentami populácie... keď Róbert začal užívať i marihuanu určenú na predaj.

Bolo to príliš nepodstatné i pre neho samotného – až na okamihy, keď nemal ako vyplatiť taký obnos, aký sa očakával...

A Mária mala zatiaľ sex s niekým, koho Róbert nepoznal. A miliardy iných žien vykonávali činnosti, ktoré nastavili charakter miliárdam *iných* mužov, ale Róbert?!

On zvolil už odskúšanú taktiku, aj on iba opakoval naučené

– požičal si od priateľa, ktorému sa potom vyhýbal... keď prišiel čas na vyplatenie pôžičky. Jednoducho iba splnil staré známe: „Ak chceš stratiť priateľa, požičaj mu peniaze...“

A keď si Mária od neho pýtala peniaze, Róbert jej vysvetlil:

– A ty si zabudla na všetkú tú trávu, ktorú som ti dal?

– To nemyslíš vážne...

A zatiaľ premiérka jedného zo štátov, ktorý poznáme, na konferencii, ktorá niečo vskutku riešila v prospech *chodu spoločnosti*, povedala:

– A vy už ste zabudli, kto vám vyhral druhú svetovú vojnu?!

– To nemyslíte vážne...

Róbert vyletel zo školy a premiérku daného štátu zvolili i na nasledujúce volebné obdobie. Róbert ani premiérka nemali bohatý sexuálny život...

Róbert sa jedného dňa „pristihol“, ako visí na bratislavskom moste a muž stojaci nad ním mu hovorí:

– Stálo ti to za to?!

A Róbert sa od strachu poštal.

Napriek tomu, že *túto scénu* videli „polnoční ľudia“, túlajúci sa mestom, opití, hľadajúci zábavu, idúc z podniku do podniku – nikto nezavolať políciu.

„Nech sa vyvražia navzájom, mafiáni!“ pomyslel si ktosi, a vzápätí si dal v podniku decovú vodku...

Róbert nevedel, čo má na moste povedať. Myslel si, že končí.

– Povedz mi, na čo myslíš?! Stále myslíš na tú kurvu, kvôli ktorej si začal hazardovať s našimi prachmi?!

Róbert mlčal. Slová došli.

Kvôli dvadsiatim tisícom (cca 660 eur) sa niekedy zabíja ľahšie ako kvôli piatim miliardám?

„Zajtra ho mala čakať skúška, kde sa malo rozhodnúť...“

Nechali ho žiť, chceli ho, akokoľvek, iba vystrašiť. Chlapci sa v podstate bavili.

Ani jeden z mužov v aute nikdy nemiloval tak ako Róbert a on nikdy nemiloval ako oni.

Všetky ich ženy milovali pocit, že môžu spať s mužmi, ako „sú oni“. Tam sa to končilo – tam to i začínalo.

Šúpať zemiaky však musí každý rovnako, ak ešte i v tom nejestvujú desiatky rozdielnych štýlov.

Róbert vkročil na druhý deň do kancelárie čerstvému absolventovi PhD. štúdia. Ten zastupoval docenta závislého od alkoholu, ktorý to tu nemohol – už iba zniesť.

Ten neprišiel do práce, lebo si po prvý raz chcel odstreliť hlavu nelegálne držanou zbraňou – vo svojej kúpeľni, ale ešte to nezvládol.

Je ľahké súdiť ľudí, keď ste skúšaný na práve... a včera ste viseli z mosta, pričom viete, že „ten, kto skúša, nebude nikdy visieť z mosta“ – a dáva vám lekcie z práva.

Róbert mal problém povedať do jeho tváre svoje priezvisko.

Obidvaja mali z toho druhého pocit:

„Čo ty môžeš?!“

A Róbert sa možno i pod vplyvom včerajška nevedel vtesnať do akceptácie spoločenských pozícií. Bol príliš rozhodný.

Róbert vyletel po minúte. Na moste mu bolo príjemnejšie. Ako vychádzal von z kancelárie, pomyslel si: „Už vie, kam patrím.“

A čosi hlboké... pocítil k tým dvom mužom, čo ho včera na moste zoznamovali s pocitmi, ktoré si len tak nekúpate.

Keď sa Mária dozvedela o tom, že Róbert „to nezvládol“, pomyslela si:

„Mala som pravdu... ale škoda ho,“ a po piatich minútach už necítila nič, pretože sa nahla k svojmu novému milencovi.

Róbert mal pocit, že musí zmiznúť z Bratislavy, avšak ešte mesiac *bezbranne* pil v podniku, ktorý mal celkom *správny a poetický názov*: Mark Twain.

Stará vyradená loď na mŕtvom ramene Dunaja.

A nikto Róbertovi nepovedal slová záchranu. Spoločnosť v 21. storočí chce pozorovať úpadok zdarma!

Skutočne dosiahol stav, v ktorom „je vám jedno, že zomriete“! Desať dní čakal, kedy si po neho prídu chlapci, do ktorých sa „niečím v sebe zamiloval – ako bývalý adept na vojaka!“

Dosiahol stav, v ktorom obťažoval iných – a vyžíval sa v ňom:

– Lakeť alebo zápästie?! – pýtal sa ľudí, ktorí uhýbali pohľadmi. Musela zasiahnuť obsluha.

Aj Róbert veľmi dobre vedel, aké je mať mobil plný čísel, ale nikto sa neozve aspoň s vetou „Ako sa máš?“.

Po desiatich dňoch, v ktorých jeho charakter ukázal nový vrchol pre každého, kto nepoznal, že charakter človeka môže byť za určitých okolností každý deň iný... *stratil* všetky peniaze.

A niektorí chlapci sa ho ešte mali tú drzosť spýtať, či nemá niečo na predaj.

– Už im nestojím ani za... Tragédia ľudí je v tom, že často tých druhých nevnímajú ako ľudí... – načo taká hlboká myšlienka *niekde v strede sebanenávisti*?

Róbert sám zavolať „na číslo, ktoré zvyčajne volalo jemu“.

– Všetko si prechľastal... Vieme... – povedal hlas na druhej strane.

– Čakal som na vás... – povedal s odvahou Róbert, hoci sa mu klepali kolená.

– Zmizni z Bratislavy.

Zbalil sa, podarilo sa mu dostať stopom *domov*, aj keď i on dosiahol stav, v ktorom mal pocit, že už žiadny domov nemá... čo sa potvrdilo, keď prišiel *domov*. Otec ho vyhodil a matka iba zhlboka vydýchla.

Možno sa niekto z nich odvolával na Boha... a možno sa niekto z rodiny i modlil za „spadnutého Róberta“. Keď sa však otec poberal do krčmy, povedal:

– Zle sme ho zamiešali.

Róbertovi sľúbil krstný otec *požičať* chatu, ktorú zdedil po svojich starých rodičoch (za jej údržbu).

Matka chatu vybavila prosbou, ktorá nebola verejná.

Róbert najskôr prespal jednu noc na byte s krstným otcom,

keďže ten práve nechcel žiť na chate, ktorá mu príliš pripomínala detstvo... Žil osamelý život a skutočne nemal komu čo povedať.

Opili sa. Takmer bez slov.

– Čo máme?! – spýtal sa krstný otec.

– Čo vlastne naozaj máme? – kontroval Róbert.

Ráno vstal iba Róbert, zobral kľúče od chaty a starý ruksak, kde mal jedinú knihu, ktorú doteraz neprečítal, ale lepšie sa mu s ňou chodilo.

Všetky ostatné „veci“ boli nástrojmi použitia na premávku dňa.

O siedmej čakal Róbert na autobus a neznámi ľudia čakali na cestu do práce.

Na zastávke bolo podozrivo ticho. Róbert si sadol na lavičku pri zastávke.

Objavila sa Eva, vychádzala z tehlového domu, v ktorom bývala s rodičmi.

Róbert sa roztriasol, ako ju uvidel. Nemal meno pre ten tras.

Eva prechádzala okolo neho, kývli si hlavami a on v jej očiach uvidel celý „svoj prehratý život“.

Prinútil sa k nej podíŕť, pozrel sa jej do očí a zrazu cítil to, čo kedysi! Bolo to späť tak rýchlo!

– To nie je pekný pohľad... Už si to stratil... – napomenula ho Eva. – Počula som o tebe...

– Ako sa máš? – vyletelo z Róberta. (Akoby nezaregistroval jej úvodné vety.)

– Dobre.

– Nemám vôbec nič, a musím utekať, – pokračoval Róbert.

– Daj sa dokopy. Pekný deň, – a Eva od neho odstúpila, nastúpila inými dverami.

Róbert jej nerozumel, hoci už vedel, o čom sú ženy!

Róbert iba nechcel rozumieť.

V samote na chate sa často nemohol na nič sústrediť a prepádali ho myšlienky, ktoré nemal celkom pod kontrolou – spomienky na Evu a Maju, na to, kde sa začína a kde končí láska.

Róbert na samote prestal s masturbáciou. A jediné, čo dokázal... bolo nasekať drevo... v čase, keď dreva práve nebolo treba. (Bolo leto a často mu pomáhalo, keď sekal drevo, ktoré práve *nebolo potrebné použiť*. Nehľadal vysvetlenie, jednoducho tak iba konal.)

Matka mu nakúpila jedlo a on nikdy nezabudol poďakovať (Samozrejme, niekedy navarila... Vždy sa chcela najmä starať, tým sa predsa stala jej láska.) Necítil voči matke žiadne výčitky. Pocity tohto druhu boli z neho ochranné vymazané. *Služby matky* prijímal tak samozrejme, vyslobodzovalo ho to!

Asi po dvoch týždňoch ho prišla skontrolovať polícia.

– Nemáte tu nejaké drogy? Nepestujete to tu? – spýtal sa policajt tak vážne. A Róbert sa pozrel na nasekané drevo. Na nič iné, čo by urobil svojimi rukami, sa pozrieť nemohol...

– Prečo? – spýtal sa, ale nedostal odpoveď.

V exile strávil pol roka, bez práce, bez akéhokoľvek napredovania, uzavretý v spomienkach a vo výčitkách, potreboval zmenu, potreboval novú šancu – a mohol si ju dať iba sám, nikto iný nezostal.

O svojom zákaze výskytu v Bratislave *vedel* a niekedy bol naň hrdý – a niekedy mu to uvedomenie prechádzalo zadkom, ale mohol si vybrať život, v ktorom hnil zaživa – alebo život, v ktorom aspoň mohol prijímať viac podnetov, ako (často) dokázal zniesť... Ľudia sú vskutku nemenní.

On sám za seba cítil, že sa nezmenil, ale nepoznal náhľad iných – a ešte celkom necítil životnú frustráciu medzi cudzími ľuďmi.

Čo môže robiť chlapec bez vzdelania v tomto svete, pokiaľ nechce byť iba otrokom? Nevedieť o tom, že je iba otrokom.

Róbert sa vrátil do Bratislavy, zamestnal sa ako *poslíček* v Sheratone.

Žil v ubytovni, tá najnižšia trieda, ktorá nie je na ulici.

V Sheratone videl často život, ktorý útočil na jeho podstatu.

Základom je nepripúšťať si to, čo vidíte: